

Θανάση

Αυτά που ήθελα σήμερα να σου πω, τα εξέφρασε με τον πιο πειστικό τρόπο ο Πρόεδρος της Δημοτικής μας Κοινότητας που σε γνώρισε καλά –όπως είπε- στο χώρο του πεδίου, την ώρα της πράξης. Εγώ θα συμπληρώσω πως δε λογάριασες ποτέ σου τη μανία της φωτιάς που ξεκινούσε κατακαλόκαιρα να καταβροχθίσει τον τόπο μας, δε σε φόβισε ποτέ το παγωμένο χιόνι όταν δεκάδες φορές κινούσες να βοηθήσεις ανθρώπους που κινδύνευαν στο βουνό. Κι εκείνη η μεγάλη φωτιά που μας άναψες μεσάνυχτα πάνω στις καταχιόνιστες πλαγιές για να μας ζεστάνεις τέτοιες μέρες του 1979 στο ατύχημα με τους δύο νεκρούς και τον ένα που διασώθηκε, μας έδινε τη σημειολογία της δικής σου προσέγγισης για τη ζωή και τον άνθρωπο. Πως αξίζει κάθε ωραίος αγώνας για τη ζωή, μέσα σε αντίξοα περιβάλλοντα.

Και είναι αλήθεια πως μέσα σε αντίξοα περιβάλλοντα πάλεψες στη ζωή σου για να καλλιεργήσεις τις πρωτοπόρες ιδέες σου. Φύτεψες τσάι και μας φαινόταν ουτοπικό τότε όταν μας έλεγες ότι θα το καθιερώσεις σαν ένα παγωμένο αναψυκτικό του καλοκαιριού, πριν το καθιερώσουν σήμερα οι εμπορικοί κολοσσοί. Εκείνοι έχουν μαζί τους σήμερα την επικοινωνιακή καταιγίδα, εσύ είχες μόνο τον ανίσχυρο λόγο σου. Φύτεψες έλατα για χριστουγεννιάτικα στολίδια και βρήκες απέναντί σου μια ψευδεπίγραφη οικολογία που επέβαλε τη χρήση του βιομηχανικού πλαστικού δέντρου, σε μια λαθεμένη θεώρηση της περιβαλλοντικής προστασίας. Έμεινες όμως φτωχός μα ευτυχισμένος, παρέα με τα άκοπα αζήτητα έλατα. Έστησες ένα ξενώνα, δεκαετίες πριν από τη σημερινή κυριαρχία του Airbnb, και κουβάλησες τα υλικά της δόμησης` άλλα πάνω στο άλογο και άλλα πάνω στους αδύναμους ώμους σου για να προστατεύσεις το τοπίο από τη λαίλαπα της αυτοκινητο-εισβολής.

Ασυμβίβαστος, εμμονικός στις απόψεις σου, έδειχνες με το δικό σου τρόπο σε όλους όσοι ζούμε στις παρυφές αυτού του βουνού το δρόμο για μια άλλης μορφής ανάπτυξη.

Πως πρέπει να ξεκινούμε από την περιβαλλοντική διαχείριση και εκεί να εντάσσουμε την επιχειρηματικότητά μας, σε αντίθεση με τη συνήθη πρακτική που εντάσσει την όποια περιβαλλοντική πολιτική μέσα στα επιχειρηματικά μας συμφέροντα. Και τούτο αποτελεί τον κανόνα για τη βιωσιμότητα και την αειφορία, έστω κι αν δεν ήξερες να το πεις έτσι. Ήξερες όμως καλά, μέχρι τα τελευταία σου, ανήμπορος, να διατυπώνεις σπαρακτικά την παρακαταθήκη σου: "Βρε, μην αφήσετε τον Όλυμπο να καεί"

Έζησες ιδιότυπα ασυμβίβαστος, ελεύθερος δηλαδή, όπως ελεύθερος μεγάλωσες κουβαλώντας στο λιτόχωρο ξυπόλυτος στην παιδικότητά σου το γάλα μέσα στη νύχτα με ένα γαϊδουράκι από τα κοπάδια που σταλούσαν στα Πριόνια. Και ελεύθερος έζησες τα τελευταία σου χρόνια στη μοναξιά των ελάτων και στο κελαιδισμό των πουλιών.

Έφυγες χθες για τον ύψιστο Κριτή, του οποίου –και μόνον- η «κρίσις η εή δικαία εστί» όπως ακούσαμε στο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα. Σε μας τους «παραλειπόμενους» δε μένει, τώρα που

μες στα σύγνεφα πετάς, μες στα βουνά ανεμιζεις
παρά μόνη η ευχή· εκεί που πας να βρεις τον ίσκιο του έλατου που αγάπησες....

*του λόγγου τα πουλιά με τον κελαιδισμό τους
να σε κοιμίζουν το βραδύ, να σε ξυπνούν το τάχυ.
Η βρυσούλα, η ρεματιά, παλιές γλυκές σου αγάπες,
να σου προσφέρνουν γιατρικό τ' αθάνατα νερά τους.*

Καλό ταξίδι, Θανάση